

ikke hans Syn paa Sagen. Jeg minder den højtærede Minister om, hvad det var, der forelaa. Jeg ved ikke, hvilket Indhold Forelæggelsen af Sagen for Ministerens Kolleger har haft, jeg ved ikke, hvad der stod i Indstillingen til Kongen, men det, der foreligger for os, er denne Sags Forelæggelse for Offentligheden, som den højtærede Justitsminister har indladt sig paa. Da Dr. Muus forelagde sin Udtalelse for ham, var det en Udtalelse, som gik ud paa at begrunde en Ansættelse. I dette Tilfælde begrundes den højtærede Justitsminister overfor Offentligheden en Afskedigelse, og det synes mig, at Kravene til en Justitsminister, som begrundes en Afskedigelse overfor Offentligheden, ere lige saa store som Kravene til en Embedsmand, der begrundes en Ansættelse overfor Ministeren. Derfor siger jeg til den højtærede Minister: Den højtærede Minister kunde jo ikke vide, hvorledes Offentligheden vilde se derpaa. Derfor burde den højtærede Justitsminister ikke have anteciperet Offentlighedens Dom ved slet ikke at nævne Dr. Christiansens Erklæring i sin Redegørelse overfor Offentligheden. Jeg synes, at den højtærede Minister paa dette Punkt har gjort lige akkurat det, man, forudsat Forglemmelsen, behøveder Dr. Muus, og naar han dømmer Dr. Muus saa strengt i den Henseende, kunde han saa ikke være en lidt strengere Dommer overfor sig selv?

Naar vi nu skulle gøre hele Resultatet heraf op, forekommer det mig, at det, der her er Tale om, i det højeste er en Forseelse af ringe Omfang, af ringe Betydning fra Dr. Muus' Side. Men, siger den højtærede Justitsminister, han er en Slags Departementschef, og for en Departementschef maa der gælde ganske særlige Regler. Jeg indrømmer, at Kravene til en Departementschef maa være strengere end til almindelige Embedsmænd, men jeg vil for det første gøre opmærksom paa, at en helt almindelig Departementschef er Sundhedsstyrelsens Formand ikke. Sundhedsstyrelsen er en særlig Institution, hvis Stilling til Justitsministeriet snarere kan sammenlignes med den Stilling, som Arbejderforsikringsraadet og andre tilsvarende Institutioner staa i til Indenrigsministeriet. Det direkte Referat fører Sundhedsstyrelsens Formand særlig nøje ind i Justitsministeriet, men det er dog ikke ganske det samme som en almindelig Departementschef.

For øvrigt er det ikke det, jeg lægger afgørende Vægt paa, men derimod dette, at fordi en Departementschef en Gang el-

ler to har glemt at omtale en Sag, derfor afskediger man ham ikke. Departementschefer ere jo Mennesker og kunne glemme noget. Ministrene ere ogsaa Mennesker, Ministrene kunne ogsaa glemme noget. Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister tør staa op og sige i dette Ting, at hver eneste Gang han har forelagt en Sag for Tinget, har han faaet alle Momenter med, som tale til Forsvar baade for hans og de andres Syn med Hensyn til de positive Oplysninger, han kunde give. Jeg tror ikke, at nogen hverken Departementschef eller Minister vilde kunne paa-tage sig at sige, at han aldrig har glemt noget. Derfor er det urimeligt at slaa ned ved en saadan Lejlighed og sige: Den Mand har glemt det, derfor skal han afskediges. Og det er det, Ministeren i Virkeligheden har gjort, thi i Anklageskriftet siger han ikke en Gang, at det var forsætligt, i hvert Fald kan han ikke føre Bevis for det, og til det Øjeblik, Ministeren har ført et afgørende Bevis for, at det var forsætligt, kan han i sin Afgørelse kun gaa ud fra, at det var en Forglemmelse, og det er paa Grund af denne Forglemmelse, han har foretaget Afskedigelsen. Derfor kan jeg ikke se rettere, end at der her er ligesom et Udtryk for ministeriel Vilkaarlighed. Saa siger Justitsministeren, naar man spørger ham om andre Grunde, at han tilbageviser med Foragt disse Spørgsmaal. Jeg vil dertil sige, at naar Offentligheden staaer overfor en Afskedigelse, der efter alt, hvad der ellers foregaar af den Art Ting her i Danmark, synes ganske uforklarlig, saa fristes man til at sige til sig selv: Den Grund, der er anført, kan ikke være den virkelige Grund, det maa være et Paaskud. Saa er det ikke unaturligt, at der rundt omkring i Offentligheden rejses det Spørgsmaal: Hvad have de virkelige Grunde da været for den højtærede Justitsminister? Jeg skal ikke komme ind paa det her; jeg skal kun understrege for ham, at han neppe har Grund til at være saa overordentlig forarget paa det Punkt. I hvert Tilfælde har den højtærede Minister vist en uforsigtig Adfærd, som fra mange Sider har maattet fremkalde den Opfattelse, at han har handlet vilkaarligt her; har vist en ministeriel Vilkaarlighed overfor en Embedsmand paa et Grundlag, som Offentligheden ikke forstaaer. Naar det er Tilfældet, synes jeg, det er en noget farlig Vej for en Minister at komme ind paa; i hvert Fald forekommer det mig, at dette Ting paa det Grundlag, som i dette Øjeblik foreligger, umulig kan